

Institut Rafael Casanova

CATEGORIA C. NARRATIVA

Nom: Natalia Sanchez Aparicio (B-62)

Títol: HISTÒRIES DE MEMÒRIA

Unes paraules, escrites acuradament en un full de paper arrugat murmuraven a cau d'orella de l'escriptor una promesa buida. Un pacte inic que no va ser capaç de percebre. Va llegir i rellegir amb circumspecció les condicions d'aquell contracte i després d'uns minuts divagant entre els seus pensaments meditatus, va acceptar. Amb el cor revoltós a les seves mans va agarrar una ploma amb fermesa i va signar amb el seu nom "Oliver" en aquella fulla antiga.

Ja estava escrit.

L'ancià va observar l'entorn aclaparat, va exhalar una glopada d'aire, alacaigut i despagat. Potser estava perdent el seny? Va agarrar unes píndoles de la seva butxaca i les va llançar a terra estrepitosament. De veritat acabava de fer tal cosa...? Va reprendre aquell sospir, començant a avançar per les prestatgeries anacròniques i antigues immerses en els seus pensaments, en cada història que narraven les obres.

En un dels llibres de la prestatgeria va aparèixer el seu nom, l'ancià es va incorporar del seu seient i es va dirigir amb goig a prendre aquella obra entre les seves mans arrugades. El seu cor palpitava apressat, coneixedor que no tornaria a la realitat si el contracte fos cert, no obstant això, romandre allà seria millor que enfrontar-se a la veritat. Cada dia que transcorria era un compte enrere de la seva vida. En la seva coberta el dibuix d'un nen estava dibuixat, el pròleg, narrava la història d'"Oliver Twist".

Què...? L'avi es va desplomar a terra, el seu cap palpitava, feia massa dolor. Figures desconegudes es van acostar tractant d'ajudar al desconcertat escriptor. D'entre elles, una dona va aparèixer alarmada. Aquella senyora de mans i semblant arrugada li murmurava dolces paraules a cau d'orella mentre tractava de sostenir al seu marit:

"El teu nom és Oliver, soc jo... Katrina. No em recordes, veritat?"

El senyor va negar amb el cap repetidament desorientat. Aquella anciana va somriure alacaiguda, tractant de dissimular el seu desengany. Es va asseure al costat d'ell en el terra d'aquella vella biblioteca, a les seves mans reposava un llibre que ell mai havia llegit. Ho observava captivat, curiós per aquelles fulles desconegudes a un món ignot i incert. Katrina va començar a esclafir una riallada davant l'acriaturada mirada de l'escriptor. Li va lliurar el llibre amb apocament, afirmant que era la seva obra per a ell.

Va llegir el títol del llibre, empassant saliva en percebre que en la dedicatòria el seu nom estava escrit. Va començar a llegir, mentre la dona no enlairava la mirada del seu rostre, al contrari que l'escriptor, que immers en la seva lectura no es va adonar d'això.

ELS RECORDS DE LA MEMÒRIA PERDUDA

La intenció d'un escriptor inspirat i fascinat per descobrir nous territoris ficticis. Una biblioteca abandonada amb el transcurs del temps, desbordada de segles de saviesa i partícules de pols.

Què hauria de fer? Què hauria d'escriure?

Els pensaments de l'escriptor submergien a l'ancià en mons utòpics, llocs que li feien oblidar la seva incurable malaltia. Així mateix, l'existència de la seva dona i els seus fills el lligaven a la realitat. Abandonar-los seria inic, per la qual cosa va decidir aprofitar els dies que li restaven al costat dels seus estimats.

Aquella veu desentesa va ressonar en les parets de les prestatgeries dels llibres. Van sorgir espontàniament al seu cap les respostes que esperava, semblant a una veu interior seva que li murmurava idees noves i enginyoses. No era conscient de si es tractava de la malaltia o algun miracle de la ment humana. Les seves mans

escrivien amb una elegant ploma i tinta negra aquelles idees que emergien dels seus pensaments florents i desitjoses de ser escoltades. En algun moment de la seva redacció va recordar les velles paraules que el seu treballador i savi pare algun dia va dedicar-li: *“En aquest món només n’hi ha prou que tinguis una bona idea. Desenvolupar-la és el més senzill.”*

Va continuar redactant ininterrompudament aquelles paraules que formaven oracions, sentiments que volia compartir, estava entusiasmat a plasmar aquells valors i anhels que sorgeixen en la seva ment. Els seus dits es van tacar d’aquella espessa tinta fosca, que quedaria permanent en les seves gemmes.

L'escriptor no era capaç de recordar el rostre dels seus familiars, en canvi, no oblidava cap detall de cada obra que va llegir en el seu passat. Va exhalar un sospir d'aire contingut en acabar l'últim traç d'aquella història. L'última paraula d'aquells esdeveniments de qualsevol història. Aquesta paraula... aquell terme que va acabar amb la vida de l'home.

FI

L'home en acabar l'obra després d'unes hores de lectura va alçar la mirada a aquella dona desconeguda:

-Qui ets...?— va preguntar, tornant a mirar aquell llibre amb curiositat— *Oh, ets escriptora! M’ha encantat la teva obra, podria... signar la portada?*

Katrina va esbossar un gentil somriure, va prendre l'obra entre les seves mans i va obeir submissa la petició del seu estimat marit. L'escriptor va somriure entusiasmat, setmanes més tard lluitava per no oblidar. A l'hospital va començar a titubejar paraules sense raciocini, estava oblidant-ho tot... tot. Aquella dona anònima continuava asseguda al costat d'ell, esperant el transcurs de les hores passar. A vegades cantava, altres moments ballava com un pingüí davant seu.

Tot amb el propòsit de fer-lo feliç, de fer-lo recordar. Altres figures desconegudes van anar visitant a l'escriptor sovint, alguns s'assemblaven molt a ell. Dia rere dia la

seva memòria es perdia, els somriures de la dona van desaparèixer i aquella falsa esperança va esfumar-se.

Un dia qualsevol va començar a tenir dificultats per a respirar, li van col·locar un inhibidor i sota el seu coixí ell mateix va amagar l'obra que la seva dona va escriure per a ell. Ella plorava desconsolada, li preguntava sovint coses a les quals no era capaç de respondre:

- Per què s'ha fet tan tard massa aviat...?

Un 19 de juliol ell va titubejar el nom d'un escriptor que ell sempre va odiar, "J.M. Barrie". Aquella nit els ulls de l'ancià es van creuar fixament amb els d'ella durant hores i li va murmurar: "Mai dic adeu, perquè un adeu significa anar-se'n i anar-se'n significa oblidar..."

Després de pronunciar aquelles paraules, va sospirar el seu últim alè i va morir amb un llibre a les seves mans, el que ella havia escrit per a ell.